

ZAKON

0 NOSTRIFIKACIJI I EKVIVALENCIJI INOSTRANIH ŠKOLSKIH SVJEDOČANSTAVA

(Prečišćeni tekst)

Član 1.

Svjedočanstva, diplome i druge javne isprave (U daljem tekstu: svjedočanstva) o završenom, odnosno započetom obrazovanju stečene u inostranstvu priznaju se u Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini u skladu sa odredbama ovog zakona.

Član 2.

Nostrifikacijom se svjedočanstvu o završenom osnovnom, srednjem, višem i visokom obrazovanju i stručnom ili naučnom stepenu stečenom u inostranstvu priznaje ravnopravnost sa odgovarajućim svjedočanstvom odnosno diplomom stečenom u Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini, kao i stručni naziv i druga prava koja to svjedočanstvo, odnosno diploma daje.

Član 3.

Ekvivalencijom se svjedočanstvu o započetom obrazovanju u inostranstvu priznaje ravnopravnost sa odgovarajućim svjedočanstvom o završenim pojedinim razredima, godinama, semestrima i trimestrima ili položenim ispitima u Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini, radi nastavljanja školovanja.

Član 4.

U skladu sa odredbama ovog zakona može se vršiti i nostrifikacija svjedočanstava o stručnoj osposobljenosti za određeno zanimanje.

Član 5.

Nostrifikacija, odnosno ekvivalencija svjedočanstva vrši se na zahtjev državljana Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, kao i stranih državljana odnosno lica bez državljanstva koja za to imaju pravni interes u Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji.

Član 6.

Nostrifikaciju i ekvivalenciju svjedočanstva o završenom osnovnom i srednjem obrazovanju odnosno o završenim pojedinačnim razredima, kao i o stručnoj osposobljenosti za određene poslove ili zanimanja vrši Republički komitet za obrazovanje, nauku, kulturu i fizičku kulturu (u daljem tekstu: Republički komitet).

Nostrifikaciju i ekvivalenciju svjedočanstva o višem i visokom obrazovanju, stručnom i naučnom stepenu, kao i o završenim pojedinim godinama, semestrima, trisemestrima ili položenim ispitima vrši odgovarajuća viša škola, fakultet ili umjetnička akademija (u daljem tekstu: visokoškolska organizacija), a ako takve nema, srodna visokoškolska organizacija.

Odgovarajućom visokoškolskom organizacijom, u smislu prethodnog stava, smatra se ona visokoškolska organizacija u kojoj se stiče viša ili visoka stručna sprema, stručni ili naučni stepen iz oblasti, odnosno discipline u kojoj je svjedočanstvo stečeno u inostranstvu.

Član 7.

Ako se u postupku nostrifikacije, odnosno ekvivalencije visokoškolska organizacija kojoj je podnesen zahtjev za nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju, utvrdi da u Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji nema odgovarajuće, odnosno srodne visokoškolske organizacije, nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju svjedočanstva vrši posebna stručna komisija koju imenuje univerzitet.

Član 8.

Za vršenje nostrifikacije i ekvivalencije svjedočanstva Republički komitet obrazuje stručnu komisiju od najmanje pet članova.

Republički komitet donosi rješenje o nostrifikaciji, odnosno ekvivalenciji svjedočanstva na prijedlog komisije iz prethodnog stava

Član 9.

Visokoškolske organizacije i univerziteti utvrđuju svojim samoupravnim općim aktima postupak i način vršenja nostrifikacije i ekvivalencije svjedočanstva u skladu sa ovim zakonom.

Član 10.

Uz zahtjev za nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju svjedočanstva prilaže se:

- svjedočanstvo o obrazovanju u inostranstvu, i to u originalu ili duplikat odnosno svaki drugi primjerak koji u potpunosti zamjenjuje original u skladu sa propisima zemlje u kojoj je izdato svjedočanstvo,
- ovjeren prevod na srpskohrvatski, odnosno hrvatskosrpski jezik svjedočanstva o obrazovanju u inostranstvu (u tri primjerka) i
- svjedočanstvo o obrazovanju u Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji prije obrazovanja u inostranstvu.

U zahtjevu za nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju svjedočanstava navodi se da li je već isti zahtjev podnesen drugom organu ili organizaciji u Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji.

Član 11.

U postupku nostrifikacije i ekvivalencije uzima se u obzir sistem obrazovanja u zemlji u kojoj je svjedočanstvo stečeno, nastavni plan i program obrazovanja, uslovi prijema na obrazovanje, trajanje obrazovanja, prava koja daje svjedočanstvo u zemlji u kojoj je stečeno, kao i druge okolnosti od značaja za nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju.

Član 12.

Organ odnosno organizacija koja vrši nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju svjedočanstva dužan je da se pridržava međunarodnih sporazuma o priznavanju svjedočanstva, čiji je potpisnik Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija, kao i dogovora socijalističkih republika i socijalističkih autonomnih pokrajina koji se odnose na pitanja nostrifikacije i ekvivalencije inostranih svjedočanstava.

Član 13

Ako se u postupku nostrifikacije odnosno ekvivalencije, utvrdi da nastavni plan i program obrazovanja završenog u inostranstvu znatnije odstupa od nastavnog plana i programa odgovarajućeg obrazovanja u Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini, rješenjem o nostrifikaciji, odnosno ekvivalenciji, utvrđuje se obaveza polaganja dopunskih ispita ili izrada određenih radova.

Nostrifikacija odnosno ekvivalencija svjedočanstva o stručnom ili naučnom stepenu može se vršiti ako se utvrdi da ustovi za sticanje tih stepena u inostranstvu odgovaraju uslovima propisanim za sticanje odgovarajućeg stručnog ili naučnog stepena u Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini.

Član 14.

Sadržaj rješenja o nostrifikaciji, odnosno ekvivalenciji može se ispisati na poleđini originalnog svjedočanstva i ovjerenih prevoda (klauzula o nostrifikaciji, odnosno ekvivalenciji).

Originalno svjedočanstvo i jedna kopija originalnog svjedočanstva sa jednim primjerkom ovjerenog prevoda daje se licu koje je zahtijevalo nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju, a jednu kopiju originalnog svjedočanstva sa jednim primjerkom ovjerenog prevoda zadržava organ, odnosno organizacija koja je izvršila nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju.

Kada nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju, izvrši visokoškolska organizacija ili univerzitet, jednu kopiju originalnog svjedočanstva sa jednim primjerkom prevoda na srpskohrvatskom, odnosno hrvatskosrpskom jeziku i kopijom rješenja o nostrifikaciji, odnosno ekvivalenciji, dostavlja Republičkom komitetu, u roku od 15 dana od dana donošenja rješenja.

Član 15.

Visokoškolska organizacija i univerzitet dužni su da završe postupak nostrifikacije odnosno ekvivalencije najkasnije u roku od 60 dana od dana podnošenja zahtjeva.

U postupku nostrifikacije, odnosno ekvivalencije visokoškolska organizacija, odnosno univerzitet, saraduje sa Republičkim komitetom i sa odgovarajućim visokoškolskim organizacijama i univerzitetima u Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini i Socijalističkoj Federativnoj Republici Jugoslaviji.

Član 16.

Licu koje je podnijelo zahtjev za nostrifikaciju odnosno ekvivalenciju izdaje se o tome potvrda u slučaju kada se postupak nostrifikacije, odnosno ekvivalencije ne može okončati prije isteka roka za podnošenje prijave na konkurs za nastavak obrazovanja.

Potvrda iz prethodnog stava služi za podnošenje prijave na konkurs, odnosno za uslovan upis i ima ograničenu važnost trajanja, dok organ ili organizacija koja vrši nostrifikaciju, odnosno ekvivalenciju ne donese odgovarajuće rješenje.

Član 17.

Svjedočanstvo čija je nostrifikacija izvršena na teritoriji druge socijalističke republike, odnosno autonomne pokrajine ima istu vrijednost i na teritoriji Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine.

Član 18.

Visokoškolska organizacija ili komisija iz člana 7. ovog zakona koja donese negativno rješenje o nostrifikaciji odnosno ekvivalenciji obavještava o tome Republički komitet.

Republički komitet obavještava organe uprave nadležne za poslove obrazovanja u drugim socijalističkim republikama i socijalističkim autonomnim pokrajinama o negativnim rješenjima o nostrifikaciji odnosno ekvivalenciji inostranih svjedočanstava donesenim u Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini.

Republički komitet obavještava visokoškolske organizacije i univerzitet o negativnim rješenjima o nostrifikaciji i ekvivalenciji koja su donesena u drugim socijalističkim republikama i socijalističkim autonomnim pokrajinama.

Član 19.

Protiv rješenja o nostrifikaciji svjedočanstva o višem ili visokom obrazovanju, stručnom ili naučnom stepenu može se izjaviti žalba Republičkom komitetu.

Rješenje Republičkog komiteta je konačno.

Član 20.

U postupku rješavanja nostrifikacije i ekvivalencije primjenjuju se odredbe Zakona o općem upravnom postupku, ako ovim zakonom nije drugačije određeno.

Član 21.

Republički komitet, visokoškolske organizacije i univerziteti dužni su čuvati dokumentaciju i voditi evidenciju o nostrifikaciji i ekvivalenciji inostranih svjedočanstava.

Predsjednik Republičkog komiteta za obrazovanje, nauku, kulturu i fizičku kulturu, donijeće bliže propise o čuvanju dokumentacije i vođenju evidencije o nostrifikaciji i evidenciji inostranih svjedočanstava u roku od šest mjeseci od dana stupanja na snagu Zakona o nostrifikaciji i ekvivalenciji inostranih školskih svjedočanstava („Službeni list SRBiH“, broj: 31/77).

Član 22.

Visokoškolske organizacije i univerziteti dužni su da usklade svoje samoupravne opće akte sa odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o nostrifikaciji i ekvivalenciji inostranih školskih svjedočanstava („Službeni list SRBiH“, broj: 43/86), u roku od šest mjeseci od dana njegovog stupanja na snagu.

Član 23.

Danom stupanja na snagu Zakona o nostrifikaciji i ekvivalenciji inostranih školskih svjedočanstava („Službeni list SRBiH“, broj: 31/77) prestaje da važi Zakon o nostrifikaciji i ekvivalenciji školskih svjedočanstava stečenih u inostranstvu („Službeni list SRBiH“, broj: 34/72).